

985**TRAKTAT****Karty Energetycznej oraz Protokół Karty Energetycznej dotyczący efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska,**

sporządzone w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 17 grudnia 1994 r. zostały sporządzone w Lizbonie Traktat Karty Energetycznej oraz Protokół Karty Energetycznej dotyczący efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska.

Po zapoznaniu się z powyższym Traktatem i Protokołem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostały one uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych,
- są one przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone,
- będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 24 listopada 2000 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*
L.S.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

(Tekst Traktatu Karty Energetycznej i Protokołu Karty Energetycznej stanowi oddzielny załącznik do niniejszego numeru)

986**OŚWIADCZENIE RZĄDOWE**

z dnia 30 stycznia 2003 r.

w sprawie mocy obowiązującej Traktatu Karty Energetycznej oraz Protokołu Karty Energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska, sporządzonych w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że w oparciu o ustawę z dnia 26 maja 2000 r. o ratyfikacji Traktatu Karty Energetycznej oraz Protokołu Karty Energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska (Dz. U. Nr 53, poz. 636), sporządzonych w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r., Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikował dnia 24 listopada 2000 r. wyżej wymienione akty prawne.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 Traktatu i art. 18 ust. 1 Protokołu weszły one w życie dnia 16 kwietnia 1998 r., a w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 23 lipca 2001 r.

Zgodnie z art. 20(3) Traktatu Karty Energetycznej Rzeczpospolita Polska wyznaczyła jako punkt informacyjny Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Spo-

łecznej, Departament Energetyki, Plac Trzech Krzyży 3, 00-507 Warszawa

tel.: (0048-22) 693 5873
faks: (0048-22) 693 4036

1. Przy składaniu dokumentu ratyfikacji, zgodnie z art. 26 ust. 3 pkt (b) (II) Traktatu Karty Energetycznej zostało dołączone oświadczenie, że „Rzeczpospolita Polska wybrała opcję dołączenia się do załącznika ID Traktatu i tym samym nie udziela bezwarunkowej zgody na przedłożenie sporu pomiędzy inwestorem zagranicznym a Rzeczpospolitą Polską do międzynarodowego arbitrażu lub concyliacji, gdy spór taki został już wniesiony do rozstrzygnięcia przez właściwy sąd lub trybunał administracyjny w Polsce albo zgodnie z wcześniej uzgodnioną procedurą rozstrzygnięcia sporów.

Powyższe stanowisko jest oparte na zasadzie unikania wydawania dwóch orzeczeń dla rozstrzygnięcia tego samego sporu. W świetle polskiego Kodeksu postępowania cywilnego (k.p.c.) wniesienie pozwu do sądu pierwszej instancji wyklucza możliwość poszukiwania ochrony prawnej na podstawie innej procedury/w innym trybie. Zgodnie z art. 203 k.p.c., pozew może być wycofany bez zgody pozwanego przed rozpoczęciem rozprawy sądowej, chyba że wycofanie się jest równoznaczne ze zrzeczeniem się roszczenia. W takim przypadku wycofanie pozwu jest możliwe do czasu doręczenia wyroku. Art. 711 k.p.c. stwierdza, iż orzeczenie lub decyzja wydana przez sąd polubowny ma taką samą moc prawną, jak wyrok sądowy po stwierdzeniu przez sąd jego wykonalności. Taka decyzja sądu polubownego jest ostateczna, co oznacza, że nie przysługuje od niej odwołanie. Art. 1105 § 2 k.p.c. przewiduje możliwość wyłączenia, na podstawie umowy, jurysdykcji polskich sądów na rzecz działającego za granicą sądu polubownego. Jednak zgodnie z § 3 tego artykułu sąd polubowny tylko wówczas, gdy strona zarzut taki podniesie i należycie go uzasadni przed wdaaniem się w spór co do istoty sprawy.

Ponadto Polska jest stroną Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.”.

2. Następujące państwa złożyły dokument ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia do Traktatu i Protokołu i stały się ich stronami:

Republika Albanii
Republika Armenii
Republika Austrii
Republika Azerbejdżanu
Królestwo Belgii
Bośnia i Hercegowina
Republika Bułgarii
Republika Chorwacji
Republika Cypryjska
Republika Czeska
Królestwo Danii
Republika Estońska
Republika Finlandii
Republika Francuska
Republika Grecka
Gruzja
Królestwo Hiszpanii
Irlandia
Japonia
Republika Kazachstanu
Republika Kirgiska
Księstwo Liechtensteinu

Republika Litewska
Wielkie Księstwo Luksemburga
Republika Łotewska
Była Jugosławijska Republika Macedonii
Republika Malty
Republika Mołdowy
Mongolia
Królestwo Niderlandów
Republika Federalna Niemiec
Republika Portugalska
Rumunia
Republika Słowacka
Republika Słowenii
Konfederacja Szwajcarska
Królestwo Szwecji
Republika Tadżykistanu
Republika Turcji
Turkmenistan
Ukraina
Republika Uzbekistanu
Republika Węgierska
Republika Włoska
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

3. Składając dokument ratyfikacji, Włochy złożyły następujące oświadczenie:

„Zgodnie z art. 26 ust. 8 lit. 6 (ii) Włochy oświadczają, że nie wyrażają zgody, aby w sporze między inwestorem a Umawiającą się Stroną rozstrzygnięcie nastąpiło w drodze arbitrażu lub poprzez międzynarodowe postępowanie ugodowe, jeśli inwestor ten przekazał już spór do:

- a) sądów włoskich lub trybunałów administracyjnych albo
- b) stosował wcześniej uzgodnioną procedurę rozstrzygnięcia sporu.

W tym celu dwa różne warianty mogą być rozważone:

1. jeżeli decyzja o rozstrzygnięciu sporu nie została jeszcze podjęta przez organ sądowy lub wewnętrzne organy właściwe do postępowania ugodowego, inwestor może zrezygnować w czasie postępowania z tej procedury lub niezależnie od niej stosować inne formy ugody;
2. jeżeli spór został zakończony decyzją lub jakimkolwiek nakazem egzekucyjnym, żadna inna ugoda lub międzynarodowy arbitraż nie są możliwe.

Powyższe oświadczenia oparte są bądź na zasadzie niestwarzania podwójnego niebezpieczeństwa (dla

uniknięcia wydania dwóch orzeczeń w tym samym sporze, jednego przez organ arbitrażowy, a drugiego przez sąd), bądź na zasadzie „res iudicata”, która jest wiążąca dla stron w ich podstawowych stosunkach pomimo istnienia możliwości stosowania odpowiednich środków zaskarżających przewidzianych w postępowaniu lub poza nim”.

At the moment of the deposit of the instrument of ratification, Italy made the following declaration:

„According to article 26, paragraph 8, letter b, (ii), Italy declare that they shall not allow that a dispute between an investor and a Contracting Party is decided by arbitration, or by international conciliation, if that investor has already submitted the dispute to:

- a) Italian courts or administrative tribunals, or
- b) has followed the procedure for settlement of disputes as it has been arranged previously.

For this purpose, two different hypothesis may be considered:

- 1) if the decision of the dispute has not yet been taken by the judicial or conciliation internal bodies, the investor may give up of his issue, within the procedure or laterally, and apply other forms of hypothesis of conciliation.

- 2) if a decision or any writ of execution has already settled the dispute, no other conciliation or international arbitration is possible anymore.

These statements are based either on the principle of no double jeopardy (to avoid that two judgements are issued to settle the same dispute: one by the arbitration body and other by the court of law), or on the “res iudicata” principle, which is binding for the parties in their substantial relations, notwithstanding the possibility of using the remedies which are appropriate, within the procedure or laterally.”.

4. W związku z postanowieniami art. 1 ust. 1 i 13 Traktatu Karty Energetycznej podaje się do wiadomości teksty Dokumentu końcowego Konferencji Europejskiej Karty Energetycznej, Dokumentu końcowego Konferencji w Hadze poświęconej Europejskiej Karcie Energetycznej, Decyzji w odniesieniu do Traktatu Karty Energetycznej, Oświadczenia Przewodniczącego Sesji z dnia 17 grudnia 1994 r. w sprawie przyjęcia tekstu Traktatu Karty Energetycznej oraz Protokołu Karty Energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska.

Minister Spraw Zagranicznych: *W. Cimoszewicz*

987

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 czerwca 2003 r.

w sprawie wykazu jednostek budżetowych tworzonych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości i ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w których może być gromadzony środek specjalny

Na podstawie art. 50a ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1992 r. Nr 63, poz. 315, z 1994 r. Nr 121, poz. 591, z 1995 r. Nr 138, poz. 682, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 769 i Nr 158, poz. 1041, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756 i Nr 162, poz. 1115, z 1999 r. Nr 28, poz. 255 i 256 i Nr 84, poz. 935, z 2000 r. Nr 3, poz. 28, Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 84, poz. 948, Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 5, poz. 45, Nr 88, poz. 961, Nr 100, poz. 1083, Nr 111, poz. 1193, Nr 113, poz. 1207, Nr 126, poz. 1382, 1383 i 1384 i Nr 128, poz. 1407, z 2002 r. Nr 113, poz. 984 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391.

§ 1. 1. Rozporządzenie określa wykaz jednostek budżetowych tworzonych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości i ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w których może być gromadzony środek specjalny.

2. Wykaz jednostek budżetowych, o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*